стени на Константинопол...

И вълна от възторг и любов и предметност към царя се разливаше в душата на всички българи.

В последната катуна името на Калояна се споменаваше с набожно страхопочитание и преданост...

А славата му отлетя зад границите на България и очуди и порази света...

Трубадури съчиниха песни за могъщия цар, крале, велможи и клирици слушаха поразени разказите на гонци и вестоносци, за страшната бран при Адрианополи.

Тържественото завръщане на победителя на латинците бе непрекъснато празненство.

През където минеха Калояновите войски, тълпи народ се стичаха и в несдържано ликуване приветствуваха великия цар. Цялата българска земя се радваше и веселеше. Във всеки крепостен град кастрофилактът нареждаше да слокат народни трапези, където по няколко дни и нощи подред градски хора и селяни от околието ядоха и пиха до насита.

Калоян даде големи дарения на черкви и манастири, възвиси в болярско достоинство мнозина войводи, раздаде земи и пари, опрости много даждия, отпусна още по-големи свободи на богомилите, мнозина парици направи сербри, подари родопските земи в прониатство на деспот Слав, възвиси Шишмана във велико болярско достоинство.

Цяло Търново излезе на три поприща извън града да посрещне победоносните войски. Скринове и теменуги румени девици искаха да посипят славния цар. Свещени хоругви и кадила, патриархът заедно с всички епископи, щеше да приеме с благослов непобедимите войскари.

Когато безкрайното шествие се зададе, тълпата диво зарева, тъгли захвърчаха във въздуха, цветя се посипаха в